

Mirasenterets nasjonalkonferanse!

MIRA

29. oktober 2024
Kl. 08.30-16.00

Håndverkeren Oslo
Konferanse og
Selskapslokaler
(Rosenkrantz gate 7, Oslo)

**NASJONAL-
KONFERANSE**

PROGRAM

FLYKTINGKVINNER, TRAUMER OG KJØNNSROLLER

Fakhra Salimi, Anne Lindboe, Christel Amis, Galia Umar, Khansa Ali, Azra Feroz, Ayesha Wolsami, Sanja Adzovic, Hina Zaidi, Busi Ncube

WWW.MIRASENTERET.NO

Zimbabwiske Busi Ncube holdt åpningskonsert og senere også et innslag etter lunsj. Busi er blitt Mira-senterets huskunstner, og hun lager teater og skriver tekster og musikk selv.

Konferansetittel: **Flyktningkvinner , traumer og kjønnsroller.**

Leder Fakhra Salimi, ønsker velkommen og innledet konferansen.

Dette handler om demokratiet vi hører til, menneskerettigheter og konvensjoner Norge har godkjent – likestilling og med fokus på flyktninger. Per juni 2024 var 120 millioner mennesker tvangsfordrevet fra sine hjem, de fleste flyktninger er flyktninger i eget land. Og i dette tallet er ikke økonomiske flyktninger med.

På flukt er kvinner mer utsatt for vold. Man må gjøre tiltak som hindrer dette. Og alltid fokusere på kvinner på flukt som faktisk alltid har det verre.

Ordfører Anne Lindboe holdt et åpningsinnlegg og sa mye av det samme som Fakhra. Samtidig som hun poengterte at flyktningkvinner er en stor ressurs for byen vår.

Skuespiller Hina Zaidi var konferansier for resten av dagen.

Linn Stalsberg har skrevet en bok: **Krig er forakt for liv!** Og hun er forfatter og fredsaktivist.

Ikke-militære løsninger finnes de? I de fleste land i disse tider er det veldig risikofylt å være pasifist, militærneker og aktivist. Selv i Norge er siviltjenesten borte og vi ruster opp. Militær opprustning betyr aldri at det blir fred, mener hun. De produserte våpnene skal jo brukes etter hvert. Hun henviste til Bertha von Suttner fra Østerrike som skrev boken Legg våpnene ned i 1860, og som fikk fredprisen i 1906. Hun mener fredskamp er kvinnekamp. Vi slenger milliarder til opprustning, men burde vi ikke heller i hvert fall sette av en milliard til fredsarbeid. Vi ønsker jo ikke krig! Jeg kjøpte boken, og den kan lånes når jeg er ferdig med den.

Christel Amis, fra en kvinnegruppe i Storbritannia snakket om Asyllovgivning og om migrantkvinner i UK generelt. Hun sier at to kvinner i uka blir drept av sin partner i UK. Hun har startet en afrikansk kvinnegruppe, og forsøker å ha kurs om Storbritannias lovgivning og om alt migrantkvinnene lurer på om sitt liv, og sine barns liv der de nå bor. Det er ikke enkelt – og samtidig sender UK flyktninger til Rwanda.

Nestleder i Mira, Khansa Ali, forsøkte å forklare hvordan flyktningkvinner blir møtt i Norge. Hvem har ansvar? Mira er et støtte- og informasjonssenter som informerer om rettigheter og hvordan

de forskjellige systemene fungerer. De møter kvinner som har mistet familiemedlemmer, har store traumer, ingen nettverk og kanskje også opplever vold i nære relasjoner etter familiegjenforening. Det er mye mentale problemer forbundet med dette, og mange mangler språk til å forstå. Kvinner ønsker også arbeid for å ha full livskvalitet. Dette er stort sett veldig vanskelig. De lever i isolasjon, de er deprimerede, lider av posttraumatisk stressyndrom og det er lite hjelp i mottak. Her gjør Mira-senteret en kjempejobb som et mellomledd blant alle tjenestene de har rett på.

Ariana Fernades Guilherme har skrevet masteroppgave om det norske introduksjonsprogrammet. Hva skal til for å bli en «ideell» borger? Man har en både en rett men også en plikt til å gjennomgå intro-programmet. En slags frivillig tvang. De aktive i programmet blir belønnet med flyktningstønad. Men det er også viktig å lage systemer slik at innvandrere får jobb når de har vært med på alt de må.

Så var det Workshop hvor vi skulle diskutere om det var en forskjell på kvinner og menn som kom som flykninger i forbindelse med introprogram og språkopplæring. Jeg satt på et bord med sosionomer, migrantkonsulenter og helsearbeidere fra henholdsvis Oslo og Nittedal kommune. Unge jenter. Samtalen vi fikk til rundt bordet var nesten likeså interessant som emnet vi skulle diskutere. Sosionomen var fra Moldova. Hadde kommet hit som utvekslingsstudent og blitt her i 15 år, ikke minst fordi hun fikk jobb så fort hun var ferdig med studiene. En helsearbeider fra bydel Frogner, var kurdisk, men født i Norge. Og en migrantkonsulent fra Nittedal var høyt utdannet fra Pakistan og hadde bodd i Saudi-Arabia og var flytende i arabisk og urdu. En norsk konsulent fra Nittedal (på min alder) hadde bodd i sin ungdom blant uigurene i Nord-Kina og snakket deres språk pluss russisk. Vi snakket mye om at disse kvinnene som kommer hit lærer seg mye fortore systemene hvis informasjonen kommer på morsmålet. Dette hjelper enormt. Men mange kvinner som kommer hit er analfabeter, og da blir det veldig vanskelig å lære seg norsk. I tillegg sa den ene migrantarbeideren at belønningssystemet vet intro-programmet var veldig urettferdig fordelt mellom mann og kvinne. En kvinne kan jo ha flere barn hjemme som har sine behov og da mister hun stønad fordi hun ikke kan følge opp programmet. Her bør det differensieres i belønningssystemet for kvinner og menn, da kvinner nesten alltid må ta omsorgsbyrden. I noen familier har ikke kvinner egne bankkonti heller slik at mannen disponerer stønaden uansett. Her er det mye som må røskes opp i.

Ayesha Wolasmal fortalte om boka si: 1000 dager med Taliban. Hun er lege og har jobbet mange år i Afghanistan med poliovaksiner. Dette er blitt mye vanskeligere etter at Taliban tok makten, og hun føler seg maktesløs overfor et regime som til de grader gjør situasjonen vanskeligere for kvinner. Men hun har ikke lyst til å gi opp, hun har jo også sine røtter der.

Sanja Adjulovic er jurist og leder av fagavdelingen i NOAS. (Norsk organisasjon for Asylsøkere) De har rettshjelp og veiledning for flykninger. NOAS feirer 40 år i år og de gjør en kjempejobb, akkurat som MIRA. De er vaktbikkjer som skal hegne om familielivet, da alle har rett på et trygt familieliv. De hjelper til med flyktingenes stemme inn mot statlige institusjoner som de må forholde seg til.

Jeg måtte dessverre gå før den danske flyktingejuristen kom til slutt, men jeg hadde ikke minst fått mye ut av samtalene rundt bordet da vi hadde workshop. Jeg er glad for at det nå er lovpålagt her at alle kommuner skal ha flyktingespesialister, og håper og tror at det kan hjelpe på inkludering og integrering av våre nye landsmenn (kvinner).

Monica

